

ved ikke, om det er Regeringens Standpunkt i saa Henseende, der gør, at Regeringen ikke kan gaa ind paa eller tage imod den Udtalelse, vi have fremsat om Retsreformen.

Vi komme dernæst til Spørgsmaalet om Valgkredsfordelingen. Konseilspræsidenten var meget imod den Udtalelse, vi havde fremsat, men jeg fik ikke stærkt fat i, hvad Konseilspræsidenten udover det rent sproglige havde at indvende mod dette Punkt i vor Udtalelse, men jeg tror alligevel at have opfattet ham rigtigt, naar jeg forstod ham saaledes, at han ikke kunde gaa med til, at denne Sag blev ordnet uden en Grundlovsændring. Hvis det er Forholdet, staar Konseilspræsidenten anderledes nu, end Venstre og dette Ting stode i mange Aar, idet man her i Tinget har været enig om fra Venstres Side at fremhæve, at dette Forhold kan ordnes enten derved, at Grundloven opfyldes, eller derved, at Grundloven forandres. Jeg kan godt huske, da vi sidst behandlede det af Regeringen fremsatte Forslag, at da gjorde Konseilspræsidenten opmærksom paa, at Tiden netop den Gang var ganske særlig gunstig til at gennemføre en Grundlovsændring, og at det netop var Grunden til, at han fremsatte sit Forslag. Der var det, at vi skulde have Folketælling i 1906, saa havde man et godt Grundlag for Fordelingen af Vælgertallet i de forskellige Kredse. Der var den Omstændighed, at vi skulde have Folketingsvalg, saa slap man for et ekstra Valg efter en Opløsning. Saa var der den Omstændighed, at vi skulde have Valg i den ene Halvdel af Landstingskredsene, saa slap man ogsaa for den Ulejlighed at faa ekstra Opløsning og andre Valg i saa Henseende. Alle disse Ting bevirkede, at Konseilspræsidenten mente, at Tidspunktet i Fjor var ganske udmærket valgt til at faa vedtaget et Forslag om en Grundlovsændring. Men alle disse udmærkede Ting foreligger ikke nu. Vi have haft Folketælling, men Befolkningsantallet kan vel ogsaa forandres, og nu staa vi ikke foran et Aar, hvor vi baade skulle have Folketingsvalg og Landstingsvalg paa en Gang, og det kan vare længe, inden vi komme dertil. Det forekommer mig derfor, at Konseilspræsidenten maa kunne se, at Tiden ikke indeholder alle de gunstige Betingelser, som netop dette Aar indeholdt, og naar man ikke er i Stand til at faa Grundloven forandret, saa kunde man derfor passende gaa til det andet Skridt, at sørge for at opfylde Grundloven. Vi have

altsaa udtalt os om vor Stilling til de Hovedreformforslag, som omtales i Trontalen. Jeg kan ikke indse, at der i den Maade, paa hvilken vi have udtalt vor Stilling til disse Forslag, findes noget som helst, som kan motivere, at Konseilspræsidenten i den Grad og i saa stærke Udtryk, som han brugte i Gaar, kan tage Afstand derfra, hvis han ikke ganske har skiftet Politik og er svinget ind paa en helt ny Bane. Vi have udtalt her, at det har været os en sand Tilfredsstillelse at høre, at Danmarks Forhold til de fremmede Magter er venskabeligt og godt. Er det det, Konseilspræsidenten har imod i vore Udtalelser? Det skulde man ikke tro. Det er jo muligt, at han kunde ønske at foretage Eksperimentet til Esbjerg med de 50,000 Mand, men det vilde jo dog være lige lovlig dyrt. Jeg synes, at Konseilspræsidenten skulde ligesom vi være glad ved, at vi staa i et fredeligt og venskabeligt Forhold til alle fremmede Magter. Jeg kan ikke indse, at der i dette Punkt af vore Udtalelser findes noget som helst, som Konseilspræsidenten kan have noget imod.

Men saa kommer der et Punkt — og det er maaske der, Hunden ligger begravet —, hvor vi udtale os om vor Stilling til Militærvæsenet. Naar vi der udtale, at de nuværende Militærudgifter bør nedbringes, og at den saavel politisk som økonomisk og militært forkastelige Befæstning af København bør nedlægges, saa er det vel det, Konseilspræsidenten er saa stærkt imod, men hans Modstand mod dette er jo af nyere Dato. Alle de, der kunne huske lidt tilbage — og det er jo for Resten en Ting, der er bleven oprisket paa Vælgermøderne i det sidste Aar —, ville erindre, at Konseilspræsidenten har mange Aar igennem, da han stod som Fører for Venstreoppositionen i dette Ting, saa stærkt som nogen kæmpet for Militærudgifternes Nedbringelse. Det, som han har kæmpet for i de mange Aar, holde vi frem endnu som noget, der er værdt for Venstremænd at kæmpe for, og vi huske ogsaa, at Konseilspræsidenten har været Forslagsstiller til et Forslag, der gik ud paa, at Københavns Befæstning burde rives ned. Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) stemte med for dette Forslag, han var ikke klogere den Gang, men nu ere baade han og Konseilspræsidenten blevene meget klogere end den Gang, de have lært af den Omgang, de nu have faaet, nu staa de ikke paa det Standpunkt længere, nu kunne de ikke være med til at stemme for det. Men lad